

Газета Уладзіміра Кудзінава

Цана па падпіцы – 444 руб.
цана ў розніку – 700 руб.

СЕРАДА

№ 41 (70)

29 мая
1996 года

ЧАС МЯСЦОВЫ

Інфарматычную падборку падрыхтавалі: Л. ЦАЛУЙКА, В. ГАПЕЕВ, М. РЫМАЧ, Л. РУЦІЧ, А. ЛАУРАНЮК.

Ніжэй, ніжэй, яшчэ ніжэй...

Гэта мы пра паказычкі працы прамысловасці і сельскай гаспадаркай ў нашым раёне.

Статыстыка зноў не выклікае ніякіх пачуцьшай аптымізму. Па выніках работы за чатыры месяцы быўгучага года ў адпаведнасці з мінулагоднім перыядам выплеск таварнай прадукцыі склаў толькі 87,6 працэнта, тавараў народнага ўжытку – 87,5. Асаблівую трывогу выклікае тое, што пагорышліся справы ў АТ „Івацэвічічру“ – выпушчаны таварнай прадукцыі толькі на 85,7 працэнта ад мінулагоднія таго ж перыяду. А гэтае аб'яднанне дае больш паступленняў у раённы бюджет, чым усе астотнія прадпрыемствы разам.

Сярэдняустачная прывага жывёлы за гэтыя месяцы склала 284 грамы (у мінульым годзе – 320), надой малака ад адной каровы ў сярэднім па раене 567 кг – на 113 кг менш мінулагоднія. Знізу і валаўы надой – толькі 80 працэнтаў ад вынікаў чатырох месяцаў мінулага года.

Мо нашыя каровы не разумеюць, што мы аб'яднаніе з Расіяй? Спад працягваецца.

Падатковая інспекцыя жартаваць не любіць

Як нам стала вядома, у раёне ў мінульым годзе займаліся прадпрымальніцкай дзейнасцю без утварэння юрыдычнай асобы больш за 600 чалавек. І што цікава – падатковай інспекцыі выяўлены парушэнні падатковага законадаўства 317-ю прадпрымальнікамі. А 50 грамадзян наогул займаліся прадпрымальніцкай дзейнасцю без усялякай регістрацыі.

Наогул у бюджет раёна ў мінульым годзе пералічана 238 мільёнаў рублёў з прадпрымальнікаў у якасці штрафаў і спагнанні падаткаў. Між іншым, не ўсе прадпрымальнікі ўспрымаюць штрафныя санкцыі як справядлівіць.

А за першыя кварталы гэтага года атрымана ў бюджет 333,1 мільёна рублёў ад прадпрымальнікаў як падатак. Але варта ўзгадаць і тое, што яшчэ 24 мільёны спагнаны штрафаў. І між тым, канфіскавана аж 150 пачак цыгарэт (курыць хопіць на паўгода аднаму чалавеку). Такім чынам, шаноўныя, не жартуйце з дзяржавай – яна гэтага не любіць.

Семінар – раскоша?

Той самы рэспубліканскі семінар работнікаў лесу па пытаннях аховы яго ад агню, які планавалася пра весці яшчэ 25 красавіка і які быў перанесены ў сувязі з пажаранебяспечным становіщам у лясах рэспублікі, усё ж прайшоў днёмі ў нашым раёне на базе Івацэвічскага лягаса.

Ну, прайшоў дык прайшоў. Відаць, трэба такія семінары, каб матлі людзі сустэрэцца ды волытам падзяліцца. Але (мо гэта зацікавіць каго?), як нам стала вядома з асобных крыніц, на падрыхтоўку і правядзенне семінару Міністэрства лясной гаспадаркі выдатковала больш за 1,5 мільярда рублёў.

Вось і ўзнікае пытанне: у наш час усеагульнай наставіны грошы тады семінар – хіба не раскоша? Молепча было б выкарыстаць гэтыя грошы на прафілактыку тушэння що сама тушэнне пажараў?

„Пакуль на нагах – мы ў страй“, –

сказаў, выступаючы на традыцыйнай сустэрэчы ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны і партызанскага руху ў В. Жытлін 26 мая быў камісар партызанскаага атрада імя Чарткова А. М. Цярэшчанкау.

Так, загартаваны ў баях воля і характар не даюць сэнсія ветэранам зрабіцца назіральнікамі ў жыцці. Іхняму духу байкоў могуць пазайздроўсці і маладыя.

Ды толькі меней і меней з кожным годам прыязджает на традыцыйную сустэрэчу ўдзельнікі той страшнай вайны. Вось і за мінулы год смерці выхапілі яшчэ кілька чалавек з ужо няшчыльных ветранскіх радоў...

Пасля мітынгу і ўскладання кветак да помніка загінуўшым ад дэлегація, арганізаціі і прадпрыемстваў раёна рушылі гості, ветэраны і мясцовыя жыхары на знаменную ўсім паляну. І было ба на ёй куды больш шматлюдна і куды ба дайшік працягвалася свята, ды закратаў спорны надакуцілі дождик.

Але іграў дыхавы аркестр, разносиачы па лесе любяя сэршам ветранау мелодыі, шырыя спявалі, чыталі вершы, танчылі ўзделнікі святочнага канцэрта. Ну, і, вядома, быў на паляне дзве машины райспажыўсці, быў і стол паходны, дзе барыкі руки ветэраны „баявыя сто грамаў“ – за сустэречу. Ды паміналі тых, каго побач з імі ўжо ніколі не будзе...

Пракукарэкалі, а там хоць не развіднівайся

Няхай не крываючы дэпутаты раённага Савета за такія заўгавак, але менавіта такое пытанне ўзімае ў галаве.

Месцы таму адбылася сесія рэйнага Савета, на якой дэпутаты прынялі рашэнне браці плату ў памеры 5 тысяч рублёў за стаянку аўтамабілю на прывакзальнай плошчы (мы пададзілі ўсім чытакам). Прыняці – прынялі і, так здаецца, рашэнне гэтае недзе згубілася, бо як ніхто не браў плату, та і не быў з уладальнікам аўтамабілю.

Мажліва паспрачана з самім рашэннем наконт яго слушнікі, але калі яно прынята, то райвыканкам павінен яго выконваць. Прымалася ж рашэнне выдаць для таго, каб была яшчэ адна крынічка даходаў у бюджет. І калі выкананне даходаў яго часткі падаўсякі пытаннем, то навошта адмаліўшца хоць аж якіх грошай? Тым больш, хіба не сама райвыканкам быў ініцыятарам гэтага пытання?

ле ў любым аддзяленні сувязі, а ў выпадку адмовы тэрмінова паведамліце нам у рэдакцыю.

Кошт падпіскі на III квартал г. г. не змяніўся: падпісная цана на месец – 4 тысячы, на 2 месцы – 8 тысяч і на квартал – 12 тысяч рублёў.

Заходзьце, званіце, пішыце нам, шаноўныя жыхары раёна, і, канечно ж, пасляшайцесь аформіць падпіску на „Газету Уладзіміра Кудзінава“.

ДА ЎАГІ
ЧЫТАЧОЎ
„ГАЗЕТЫ
УЛАДЗІМІРА
КУДЗІНАВА“

Рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава“ змяніла свой адрас і ціпер знаходзіца па вуліцы Дзяржынскага, дом 30 нашага раёнцэнтра. Змяніўся і тэлефон. Тэлефонуці нам на нумар 2-46-30.

Адначасова напамінаем, што распечатка падпіска на нашу газету на трэці квартал. Мы яшчэ раз запэўнівам чытаочу, што, нягледзячы на распаўсюджанне ў раёне плёткі аб tym, што „Газета Уладзіміра Кудзінава“ быццам бы не будзе выходзіць, яна была, ёсць і будзе. Патрабуйце падпіску на

ПАШТАЛЬЁН ЛЯ ДЗВЯРЭЙ...

Танчэ з кожным годам яе паштальёнская сумка. Яна – нібы той барометр сэнсіяўнага жыцця людзей. Апошніе ўсё складаней становіца для вяскоўцаў. Многі з іх сэнсія не да духоўнай ежы, мечы бы хлеб на стале бы да хлеба яшчэ што-небудзь. Таму газет і часопісаў ціпер многіх з сельскага люду або зусім не выпісваюць, або ледзь выкрайваюць, са сеайдо мізернага заробку на якуюсь адну газету, што потанней бы з праGRAMMой тэлевізійнай.

Так, танчэ паштальёнская сумка Софія Іванаўна Дробат. Але, тым не менш, работы ўсё роўна хапае. Маршрут паштальён ўсё той жа – што восем гадоў назад быў, што сёння. Аблугуе Софія Іванаўна дзве вёскі – Мілейскі і Куліякі, паміж якімі дзялгасці ў трох кіламетраў. Вось і кроўчы штобіні гэтым вывераным маршрутам жанчына, наследзічы ні на гараче сонца ці пакучы мароз, даждж і гразечу, каб дастаці своечасову чалавеку яго любімую газету ці прынесці радосную вестчыцу ў кінерэйце. Аблугае дзугчаканіцу Софія Іванаўна ў дамах пенсінераў. Яно і зразумела: для многіх з іх пенсія – адзіны сродак існавання.

НА ЗДЫМКУ: паштальёнка Мілейскай скоскае аддзялення сувязі С. І. Дробат.

Фота П. ЛУЧЫЦА.

Даст ли миністр деньги?

В колхозе „Любіцы“ несмотря на трудности в 1995 году были приняты все меры по сохранению крупного рогатого скота и свиней, а также производство продукции на среднегодовом уровне прошлых лет.

Тем не менее, крайне сложная ситуация была в зимний-стойловый период. Не было концентратов, грубых кормов.

Такое же положение было и накануне весенне-полевых работ. В целях его улучшения, сохранения поголовья животных, а значит, рабочих мест, народный депутат ВС РБ В. А. Кудинов обратился к министру сельского хозяйства и продовольствия РБ В. С. Леонову с убедительной просьбой оказать колхозу „Любіцы“ финансовую помощь в размере 250–300 миллионов рублей.

...Перешём флаги на шорты?

Сторож Івацэвічскага МУОСС застукала, што называється, двоюзі элумышленников на месте преступления в тот момент, когда один из них, воспользовавшись подставленной спиной другого, снимал национальный белорусский флаг с древка, прикрепленного к административному зданию. На возможные критики сторожа воришки отреагировали адекватно. Схватив добычу, один из них вскочил на велосипед и помчался по улице В. Клютко в сторону железнодорожного переезда.

Сторож бросилась за ним и, скорее всего, не смогла догнать, если бы не неожиданная „аварія“: полотнище флага вкрутилось в колесо и повергло воришка на землю. К счастью, мимо проезжала милицейская машина, помочь которой и воспользовалась сторож.

Флаг, покромсаный велосипедными шестеренками, и воришки были доставлены в РОВД. Им оказалась несовершеннолетние жители райцентра. На вопросы сотрудников реагировали слабо: были пьянцы. Единственно, что удалось от них добиться, так это признания, что флаг они воровали для того, чтобы перешить на шорты. Оказывается, в среде подростков шорты с красно-зеленым флагом считаются самыми „клёвыми“. На разъяснения, что национальный флаг является святыней и никому не дозволено склонять его, воришки хлопали глазами и твердили:

– Мы шорты хотели пошить. Все такие носят...

Через несколько дней „главный“ воришка вместе с матерью принес новый флаг в МУОСС. Одет был пиджак, конечно, не в модные шорты...

2 стар.

ГАЗЕТА УЛАДЗІМІРА КУДЗІНАВА

СЕРАДА, 29 мая 1996 года

• ТАКОЕ ВОСЬ
ЖЫЦІЕ

Наша яда – хлеб ды вада?

НЕ, ДЗЯКУЙ БОГУ, ЯНЧЭ І МАЛАЧКО СПАЖЫВАЕМ. ХІБА ШТО ВОСЬ З КАЎБАСАМІ ЦЯЖЁ, ГРОШЫКАЎ НА ІХ ЧАСІЕЙ ЗА ЎСЁ НЕ ХАПАЕ.

Сапрауды, пакупнішкай здольнасць людзей (будзем аўтэктывнымі, не ўсіх, але ўсё ж большасцю) неймаверна падае. Сёння многім з жыхароў раёна не да тэлевізараў з халадзільнікамі, нават не да пральних машын, не кажучы пра мэблевыя гарнітуры. Як кажуць, „не до жиру, бытъ бы жи-ву“. Вось і гандлёвая статыстыка сівярджае тое ж: з кожнай сотні тысіч рублёў, якія людзі сёняння траціць на пакупкі, больш за 16 тысяч ідзе на хлеб і хлебабулачныя вырабы, крхку больш 10-шы тысяч – на мяса і каўбасы, 7 тысяча – на муку, па 6 тысяч – на малако і розныя вырабы з яго, кандытарскую прадукцыю і цукар, 5 тысяча – на макаронныя вырабы і крупы. Пры ўсім tym, назіраеща таякія заканамернасці: вяс-коўцы набываюць у крамах хіба што хлеб, тый ж муку і крупы. Хто абыходзіцца сваім, вырашчаным у хлебу, мясам, а хто – і наогул без яго.

Ну, а як абыстаяць справы з рэалізацый тавараў так званага культурна-бытавага і гаспадарчага – прызначэння? Знаў жа цікавы факт: на вышэй назіраныя тавары прыпадае пятая частка агульной выручкі, атрымліваемай рабінным гандлем. Дастатковая сказаць, што з пачатку бгучага года рапорт-раускія магазіны змаглі прадаць крхку больш за трэці дзесяткі тэлевізараў і столькі ж халадзільнікі даўно. Для многіх, у першую чаргу маладых людзей, якія стварылі сем'і, гэтыя тавары ўжо недасягальныя. Клопат такіх сем'яў – як набыць ложак, каб не спаць на падлозе, бі і звычайні ложак купіць сёняня няпроста з-за яго драгобуту.

А што нас чакае далей? Прапасялення ж не бачна анікага. За якія грэхі такое цяжкае выпрабаванне? І хто больш грашыць тут?..

М. ІЧАРИН.

УВАЖАЕМЫЕ
ЖИТЕЛИ
РАЙОНА!

Комплексные приёмные пункты, что действуют на территории района, принимают заказы на все виды бытовых услуг.

Время работы КПП – с 10 до 19 часов ежедневно, кроме воскресенья и понедельника.

• ФОТАЗНАЁМСТВА З СУЧАСНІКАМ

СЛУЖБА НЕ МЁА

На службу ў Івацэвіцкі РАУС Сяргей Фёдаравіч Юнчык прыйшоў пасля заканчэння Лінскага індустрыйна-педагагічнага тэхнікума. Быў пастаўным міліцыянерам, старшим інспекторам раёна па ахове грамадскага падрэку. І вось ужо чатыры гады ўзна-чальвае ў ім адзөл грамадскай бяспекі і профілактыкі. За гэты час за-вочна заняты Мінскую акадэмію міліцыі МУС. Веды і немалы прафесійныя веды дапамагаюць ў штодзён-най работе. А яе заўёдэ шмат. Кол-касіц гадзін, праведзеных на службе, залямывае ад опературанай абстаноўкі. Даводзіцца часам працаўца з ранку да вечара, ці нач, альбо ў вы-ходныя. Усё, што збораецца ў раёне, па лініі крыміналнага вышуку, адзялення па барацьбе з эканамічнай злачыннасцю і многіх іншых служб РАУС праходзіць, як кажуць, праз руку работніка аддзела грамадской бяспекі і профілактыкі. Ен у сваю чаргу курыре яшчэ работу ўчастковых інспектораў, інспекцыі па спраўах непаўнагодных, патруль-на-паставой службы, ізялітара часо-вага ўтрымання, ход патраўчых работ, службай профілактыкі.

Работа апошніх накіравана на пра-духіленне альтырамадскіх дзеянняў, злачынстваў на бытавой глебе, спро-бай самагаўства, грабежу, разбой і г. д. У асбільным полі зроку – раней судзімія, аматары сямейна-бытавых скандалаў. Усе яны стаіць на ўліку. З 35 раней судзіміяў ёсць асобы, якія неаднаразово адбываюць пакаранне ў месцах пазбаўлення волі, у тым ліку – за ўчыненне цяжкіх злачынстваў. У раёне працаўцаў адбываюць сябе ў пакаранне трох асабіў небяспечных злачынстваў. За імі і яшчэ двумя чалавекамі вядомца адміністраціўны наглаз. Гэтым асобам забораняеца адустаніца дома з 22 гадзін вечара да 6 гадзін раніцы, выезд за мяжы раёна без дазволу начальніка РАУС і г. д. З імі пастаянна праводзіцца работа.

Неяк у кабінет да Сяргея Фёдаравіча прывялі дарага з такога кантынгенту. Ен адсюдэў з ненаўмыснасцю забойства, а цяпер, жывучы з маци, тэрарызвае яе. Гэта пацярпрахадзіць дзве плачучыя жанчыны-свяячкі. Некалькі хвілін гутаркі з ім начальніка аддзела дастатковова было для таго, каб пераканацца, што работа з тэімі тыпамі цяжкая і няўдзяч-ная.

Шмат клопату даставаюць сямей-на-бытавыя скандалы, якія ўзнякаюць часеи за ўсё на глебе п'янства. Часам галава сямейства ўзбуджа-

еца да такой ступені, што ў ягоных руках аказваецца сякера альбо паліўнічы аружжа, і ўціхамірванне яго каштуе не толькі пеўную пасхалагічнага і фізічнага ўмешненія, але і жыццёвой рызыкі.

Ды служба такая ў аддэлезе. За першы квартал гэтага года намецілася зніжэнне разыдуўнай злачыннасці на бытавой глебе. Але сталі непакоіць крадзяжы, якія ў большай ступені ўчыняюцца ноччу. Павялічылася іх Колькасць у сельскай мясцовасці, у аддаленых і глухіх кутках раёна.

Словам, працаўцаў даводзіцца на не складны час, калі шмат людзей не мае працы, заработка, што, вядома, упльвае і на рост правапарушэнняў. Асаблівая праблема ў працаўлідка-ваннем сараднікі судзіміяў. Тому наядэда Сяргей Фёдаравіч звязаецца да кіруніку правдрыемства, калагасія ў адпаведнымі просьбамі.

За паслуга калектыву аддзела грамадской бяспекі і профілактыкі некалькі змяніўся. Адны пайшли на пенсію, іншыя перайшлі на другую службу. Але работа працягваецца. Настойліва, напрэжаная, няпростая – па розных кірунках дзеянняў аддзела. Бы лепш працуць крымінальныя здарэнні, чым потым мець сумныя вынікі. У адзяленні штогод распрацоўваецца план профілактычных мерапрыемстваў, якія даюць сяве вынікі. Так, на маё сёлета разы-дубы злачыннасці на бытавой глебе. У сяяты і мерапрыемствы, якія збіраюць у адным месцы шмат людзей, працаўцаў мабільных груп па ахове грамадскага падрэку. Добра сумленна наядэда службі М. Р. Дзяюбок, А. Л. Жухавец, М. Г. Салонка, У. П. Ганоўчык, В. М. Пашкевіч, М. У. Сацу-та і іншыя работнікі службы ўчастко-вых інспектораў.

Менавіта людзі, іх прафесіяналізм, падрыхтаванасць і забяспечаваньне нам больш-меныш спакойнае жыццё, працуць з магчымас зэло, замах на нашу уласнасць, а то і жыццё. А кіруе ўсімі немалымі калектывам, якія наяде службу па ўсёму раёну, Сяргей Фёдаравіч Юнчык. Кіруе ўмела і адказна, выкарыстоўваючы багаты жыццёвы і прафесійныя веды. Менавіта яму больш за ўсіх даста-цица неспакойных дзеяній і бясконных начей. І ўсё гэта – дзеля нашага спакою і дабрабыту.

Л. РУШІЧ.

НА ЗДЫМКУ: начальнік аддзела грамадской бяспекі і профілактыкі Івацэвіцкага РУС, мэр міліцыі Сяргей Фёдаравіч Юнчык.

• СПЕЦЗАДАННЕ

Я СПЫТАЎ АДНОЙЧЫ Ў МЯНЯЛЫ...

– Як жыццё?

А ён у адказ сумна махнуў рукой, узяў гроши ў нейкага хлопца з прададзеную пачку цыгарэт.

– Хіба сам не бачыш? Цыгарэтамі падгандлё-ваю...

Мяняла – эта той, што мяньяе. Праўда, у нас такіх больш называюць іншым словам – вялотыкі. Бы мяняюць яны валюту, г. з. долары і маркі на нашы „занцы“ і наадварот. Па курсу, якія яны вызначаюць самі, якія я правила, адрозніваюцца ад курсаў ваць так хлопцаў і я) – народ не надта гаварлівы. Ды яшчэ тады, калі іх сурэмойца – карэспандэнт. Вось і атрымалася, што задавай пытанні я адзін, а адказывалі падгандлёваючы.

Адным з галоўных сваіх дасягненняў наш урада на сёняшні дзень лічыць адносную стабільнасць кошту долара ў рэспубліцы. Не ведаю, якіх матэрываўных затратай кашце Нациянальному банку стрымліванне амерыканскага зялёнага жарэбчыка ў аг-лоблях валютнага калідора, але, па ўсюму відзе, што моцы пачынае не ставаць.

Вясна выклікала рост усялякіх зелінных, пачаў імкніўцаў, пачаў імкніўцаў і долар. І за некіх два тыдні кошт яго стаў побач з вызначанай раней мяжой. Далей узьдымалася кошт банкі права не маюць...

Здарылася, урэшце, тое, што і павінна было здарыцца, калі кіраванцы эканомікай пачынаюць адміністрацыйныя метадамі – шляхам указу, загадаў, распрацдзянняў. Долар знік з банкай, надзеяна схаваўшыся ў кішэні простых грамадзян. Прадавацца сёня долары не імкнеша нікто – у паветы адчужвальна пахне наўяніцай, пасля якой магчыма, што беларускі рубель апыненца ў ляжачым становішчы. Купіць сёня ў банку долары (правильней будзе – амбарыца на рублі) – вялікай ўдачы...

А на рынку? На іма жа, здаецца, ўсё заўсёды павінна быць... А не пагоніце? – Мы нікога не гонім. Можаш і ты паспрабаваць. Але ўпіўнены – нічога не атрымаеца, прагарыш прытыдзен...

– Чаму?

– Таму... Тут таксама канкуранцыя. Акрамя таго, сувязі трэба надзеі-ныя мець, падтрымкы...

– Адносіны да вас у наро-да, скажам прама, са-міямоўныя...

– Кожны займаецца тым, чым жадае. Я толькі ра-коюю асабіўлю крэйківым паспрабаваць майго хле-ба.

– А не пагоніце?

– Мы нікога не гонім. Можаш і ты паспрабаваць. Але ўпіўнены – нічога не атрымаеца, прагарыш прытыдзен...

– Чаму?

– Таму... Тут таксама канкуранцыя. Акрамя таго, сувязі трэба надзеі-ныя мець, падтрымкы...

– А штрафы за ваш за-нятак вялікія?

– Не ведаю. Но і вялі-кія...

– Не палохаюць яны вас?

– Палохаюць, не пало-хаюць... Ваўка баяща – у лес не хадзіць.

– Але ж гэе што вы ро-біце – супрацьзаконна?

– А працаўца на за-водзе і па паўгодзе не ат-рымліваць забороненае – па якому закону?

На гэтае пытанні я ад-казаць не мог...

У той дзень у філіялах „Аграрбанка“, „Пры-орбанка“ і „Беларус-банка“ долары не прада-валися...

В. ГАЛЕЕЎ.

• ШКОЛЬНЫ
МЕРЫДЫЯН Кніжчын тыдзень

Нядзяўна ў нашай школе адбылося свята – Кніжчын тыдзень. Самыя маленкія адказвалі на пытанні віктарыны „Бураціна“ хоча ведаць, якія сябе трывалыя“, вучні 5-8 класаў адгадвалі крэйкаванку, рэбусы, малаўвалі персанажаў казак. Але най-цікавайшай была супрацьзаконнасць героямі казакі А. Талстога „Залата-кіяўскіх“, пастаўленай дзеўзі. Дзякую вам, наше ар-тысты, што падарылі нам захапляючес свята.

Т. БУРЫКІНА,

вучаніца 6,Б” класа Ламанускай СШ.

З стар.

ГАЗЕТА УЛАДЗІМІРА КУДЗІНАВА

Елена – русская. Ей нет еще тридцати. В Ивацевичи приезжает из Москвы к родителям, волею судьбы покинувших Чечню еще за несколько лет до кровавых событий в ней. Она красива. Изысканно одета. Хрупка и женственна. Поэтому не верится, что ей пришлось близко видеть смерть и, увы, привыкнуть к ней. Разговор наш она начала так:

- 27 лет связали меня с Чечней, в которой осталось все лучшее и все худшее. Жили в Грозном. Ту жизнь вспоминаю как рай. Создавал его сам климат, богатая на дары природы земля, близость Каспия. Чеченцы, ингушки, дагестанцы, армяне, грузины, евреи, русские жили одной дружной семьей. Среди них были и мусульмане, и православные. Днем и ночью был открыт для любого нуждающегося в помощи чеченский дом. Гостеприимство, радущие, уважение к старшим – пожалуй, лучшие черты нации, давшей нам приют на своей земле. Теперь живу и работаю в российской столице, но мирный Грозный мне не забыть никогда. После него Москва – жестокий и страшный город, где, кажется, все безразличны друг к другу. Чеченские традиции вошли в мою кровь, а иначе почему до глубины души возмущают частные картины в московском метро, когда здоровяки ни за что не уступят место старушке...

- Елена, как все же это началось? Почему вдруг стало плохо в чеченском раю?

- Даже трудно ответить. Помню, откуда появился генерал-летчик Дудаев с русской женой-художницей, детьми – дочкой и двумя сыновьями, младшему из которых было 10 лет. Поселился у брата. Говорили, что он сильно „обрусел“ и чеченский толком не знал. Зато упражнялся в небе на самолете, выделывая немыслимые трюки. Жена устраивала выставки картин, а муж стал часто появляться на экране телевизора. В одной из передач демонстрировал разработанный им самим боевой автомат „УЗИ“. Может быть, тогда и начал навязываться общественному сознанию культ войны. Жизнь вроде бы текла своим чередом, но что-то в ней неуловимо и нарастающими темпами стало меняться. Заговорили о каких-то разборках Дудаева с местным мафиози Русланом Лабазановым. Он обитал в одной из квартир 9-этажного дома. Рядом – пятиэтажка, в которой проживала моя школьная подружка. Она и рассказала об увиденным собственными глазами. В один из дней к „девятиэтажке“ на танке подъехали люди Дудаева и начали палили по ней из всех видов оружия. Это было жуткое зрелище. Горело проявленное жилье. На земле лежали убитые: дети, женщины, мужчины...

По улицам Грозного на „иномарках“ раскатывали „крутые“. Поползли слухи о кровавых грабежах, разборках, нападениях на воинские части с целью захвата оружия. Оно стало появляться в городе в больших количествах – и у взрослых, и у детей. Учтя опасность, первыми двинулись с насиженных мест евреи. Были исчезли цыгане, гурьбой ходившие по рынку. Ближе к войне тронулись и русские. Остановились заводы. Прекратились занятия в школах. Не стало кому лечить в больницах. Инженеры, учителя, врачи – все они были в

основном русские люди. Всё замерло. Работал только один базар. Кто торговал там „тряпками“ из Эмиратов, Турции, мог еще как-то прожить. Другие же не получали ни зарплат, ни пенсии.

- Елена, почему Вы в этот момент не уехали из Грозного?

– „Облавы“ на брошенные хозяйствами квартиры. У меня знакомая была телефонисткой и рассказывала, как звонившие в Москву и другие города солдаты, „омоновцы“, делились с родственниками новостью о том, что они, чеченцы, живут как в Америке, и рассказывали о собранном в их жилье хрустale, коврах, аппаратуре, золоте... Я была свидетельницей того, как русские солдаты под дулом оружия требовали у чеченок немедля собрать им нужную сумму, а иначе пуля в лоб.

Эти горе-деньги сбросили кучу и купили водки... Правда, немецкие корреспонденты брали интервью. Одной из беженок помогли перебраться в Германию: у нее там родственники. А лагерь превращается потихоньку в постоянное жилище – чего ждать от государства. Жизнь бежит дальше. Уже беременные в нем ходят. После лагеря я оказалась в Москве. Благодаря друзьям-чеченцам, с которыми вместе училась в школе, устроилась там на работу...

- Вы поддерживаете связь с Чечней?

- Да, конечно. Переписываюсь, встречаюсь со знакомыми. Из этих „источников“ узнала, что при наступлении тепла в Грозном стоял сильный трупный запах. В феврале в пригородных лесах появилась черемша (дикий чеснок), который чеченцы всегда любили жарить в масле. Бросились они за ним и теперь, но многие подорвались на минах. Куда ни ступи, все везде заминировано. Даже кладбище. Как можно было встать так напичкать?

Оказывается, мины эти специфические. Они рассыпались по всей Чечне, не выбирай места. Из якообы сбрасывали с самолетов, и, достигнув земли, они, как черепашки, разбегались в разные стороны и закальвливались в нее, поджигая свои жертвы. Вот почему так часто гремят взрывы, уносящие человеческие жизни.

Сам Грозный превращен в руины. Территория от бывшего вокзала – дикое поле, пустыня... Тем не менее по улицам разъезжают „иномарки“, а по окопах ходят господа в одеядах „Версачи“, „от Валентини“ и других престижных фирм мира. На Грозненском рынке чего только нет. Одни бедствуют, другие шлют, имея в кошельках по 10 тысяч долларов и раскатывая с ними по границам. Откуда эти деньги – нетрудно догадаться. Смерть в Чечне все также спутница жизни. Моя знакомые написали о том, что в одних из уцелевших домов ворвались люди в масках и защитной униформе. Изнасиловали женщин, избили до полусмерти мужчин. Унесли всё ценное. Преступления совершили молча. Русские, чеченцы – кто это был? Узнать невозможно...

Тысячи людей остались без крова, но государство не спешит компенсировать им разбомбленные дома и квартиры. Война – это страшно. Пусть её больше никогда нигде не будет.

- Елена, как Вы восприняли известие о смерти Джакхара Дудаева?

- Волею судьбы я была вроде как близка к этому человеку. Бывший муж-чеченец был его близким соратником и воевал на его стороне. За несколько дней до этого известия я разговаривала по телефону в Москве с племянником Хаматом Курбанова – представителя Дудаева в Москве. Дудаев был опытный военный и один из величайших генералов мира. Я видела поминки по нему по ОРТ, они показались мне наигранными. Путило, что этот человек временно исчез...

Интервью взяла
Л. РУТИЧ.

ІСТОРИЯ СОВСІ ЛЮДІ

Купить шикарный ли-
музин зарубежного про-
изводства – не велика
хитрість. Бери кейс,
брось туда загранпаспорт
і візу, пересчитай свою
наличнуу валюту і от-
правляйся в зажиточнуу
Германию, где давно про-
мышляють наши соот-
чественники в поисках
іномарок.

„Я очень хочу машину,
я буду ее иметь“, –
по-одесски ясно и четко
сказал наш земляк К. і
покатил на берега Рейна.
Очутившись в одном из
немецких городов, он
сначала купил несколько
местных газет, чтобы
пробежать рекламные
страницы и узнать, кого
продает іномарки. Зані-
тересовали его несколько
адресов и наш автомобіль-
любитель отправился по
ним. Осмотрел одну
машину, другую, третью...
Остановил свой
выбор на „Мерседесе“ –
по деньгам он был ему
по карману. Поторговав-
шиесь для приличия с хо-
зяйном, К. выложил
нужную сумму і, помахав
ему ручкой, отбыл
домой.

За городом остановил-
ся. Открыл „бардачок“,
чтобы небрежно бросить
туда пачку сигарет, за-
метил небольшой свер-
ток. Развернул его і муж-
чина охватила неопи-
суемая радость: это были
марки.

Пізний вопрос „Что
делать?“ разрешим для
порядочного человека.
Он возвратился б обрат-
но і вернулся деньги
забывчивому немцу.
Наш же земляк К.,
хочивший при комму-
ністическому режимі в
парторгах, решил ленін-
ський вопрос по-своему:
„Капіталістів повинні
поділитися з пролетаріа-
том. Отнять и присво-
ить“.

Вот такую историю рас-
сказал мне сам владелец
іномарки. Когда я ос-
торожно поинтересовал-
ся, приличная ли сумма
была в „бардачке“, он
довольный і сияющий
ответил:

– Да, приличная.
Можно считать, что іно-
марка мне досталась за-
даром.

Імя і фамилію К.,
місто його жительства не
называю. При желании
его легко вычислить.

Л. САШИН.

СУДЬБА ЧЕЛОВЕЧЕСКАЯ

ГРОЗНЫЙ ВСЕГДА ГРОЗНЫЙ

– Тогда мне казалось, что всё это скоро кончится. Другой мысли и не было. Тем более, что по ОРТ выступил российский министр обороны Грачев, который пообещал управиться с бандформированием одним десантным полком за 2 дня. А 26 ноября 1994 года в Грозный из трёх сторон вошли танки и начали стрелять по домам и людям. В них полетели бутылки с зажигательной смесью. Бросали их даже чеченские подростки. С бронетехники высакивали „фаекели“. Я видела, как от споревшего живьем человека оставалась маленькая куколка. Всё валялись мертвые, около которых бегали собаки... Иногда снаряды разрывали людей на куски. Их остатки висели на деревьях. Не выдерживало даже железо. Не звяжалось отлетевшего от ударной волны и врезавшегося в асфальт танкового люка... В те дни Дудаев призвал подняться на борьбу за независимость Чечни. Для этой цели объединились и бывшие враждующие „лагеря“. А сопротивляться было чем. Еще до войны Дудаев говорил о приобретении установки „Град“...

– Я вижу, Вы уже с симпатией говорите о Дудаеве?

Да, в тот момент он предстал перед всеми, как мужчина, как защитник! Хотя в этой личности, как и во всей той войне, много непостижимого ни уму, ни сердцу, да и всей здравой логике. Было впечатление, будто люди сошли с ума. Ибо вокруг был ад, ибо они просто убивали друг друга: чеченцы – русских, как врагов, а своих – за кровные обиды, русские – чеченцев и своих также. Очень много было снайперов, которые стреляли по всему, что двигалось. У моих знакомых выбежала во двор трёхлетняя девочка и упала замертво от снайперской пули. Бросившаяся за ней отец был тоже убит.

Кто-то, может, воевал за независимость, а другие грабили, использовали удобный момент для кровной мести. Нача-

далёка не кожны. Вяза́й Гаўрыла Андрэ́евич невады, брэдні, жакі і ў першы год вайны, ажно пакуль не пайшоў у партызыаны. У верасні 1942 года ён стаў адным з арганіза́тараў невялікай партызыанскай групы, якая хутка ўлілася ў 112-ты партызыанскі атрад. Закончыў вайну выгана́шчанскі хлопец каман-

дзірам узвода атрада імя Чаркікова. Сёння на урэчышчы яго фрэнч упрыгожваюць ратныя ўзна́гады – ордэн Чырвонай Зоркі, два ордэны Айчыннай вайны і медалі.

У мірны час Г. А. Лукашэвіч працаў на Целяханскай ліжнай фабрыцы, загадчыкам аддзяленія кадраў у Піліханскім райвыканкаме, арангаман-

– Калі папрацују добра, то і апетыт лепши, – з добрым усмешкай на твары гаворыць Г. А. Лукашэвіч.

Што ж, няхай ящэ дўгая спадарожніца Вам, шаноўны Гаўрыла Андрэ́евич, і праца, што ў радасці, і здароўе, і добры апетыт.

М. МІКАЛАЕЎ.

ВЯСКОЎЦЫ

Не сядіца без справы ветэрану

Што ў вёсцы Выганашчы ёсьць рыбакі – гэта ні для каго не навіна. На тое і возера з рыбай, каб рыбаў быў. А вось пра тое, што ў даваенныя, так званыя польскія часы жыхары Выганашчай Гаўрыла Андрэ́евич Лукашэвіч стаў адным з першых вучняў, хто распачаў выраб розных рыбалоўных снасцей, у вёсцы сёнянка ведае

сре́дно здра́вляем

АЖАЕМЫЕ
 Васильевич АРТЮШЕНЯ,
 я Демьянович ГОРБАЧ,
 ил Николаевич ПОЛУЯНОВИЧ
 зетлан Антоновна МАЗАНОВИЧ!

Умите наши поздравления с днём рождения и
 наилучшие пожелания здоровья, семейного благополучия, счастья и радости в жизни. Благодарим за добросовестную работу.

Пусть солнце сияет за вашим окном,
 Пусть радость и мир не покинут ваш дом,
 Пусть мимо проходят печаль и невзгоды,
 Здоровья и счастья на долгие годы.
 Коллективы горшко-промышленной
 фирмы „Івацэвичи”
 и производственно-коммерческого центра.

* * *

Дорогую, любимую ЗАВАДСКУЮ Надежду Владимировну из д. Любичи от всей души поздравляем с днем рождения.

Желаю жизнь прожить большую
 Без огорчений, не впусту.
 Чтоб было радости сполна.
 От счастья кругом голова.
 Ну, и желаю, как всегда,
 Любви, здоровья и добра.

Мама, Оля, Володя и их семья.

* * *

Драгая Алена і Васіль МАРОЧКІ з Быцені!
 Прыміце нашы сардечныя віншаванні з нараджэнем сыноўка.

Поздравляем вас с ребёнком —
 С сыном, вам родным по крови.
 Пусть имеет голос звонкий
 И отменное здоровье.
 Бог, конечно, жизнью правит.
 Но и вы старайтесь сами,
 Чтобы мы смогли поздравить
 Через год вас с близнецами.
 Суседі АЛЕНА, ЛІДА і два МІКАЛАІ.

* * *

Нашу милую, любимую мамочку и бабушку Лилю Фёдоровну МАКАРЕВИЧ из д. Власовы тепло и сердечно поздравляем с 65-летием. Желаем крепкого здоровья, долгих лет жизни и чтоб ласковый огонёк от окна материнского дома светил нам ещё долго-долго. Низкий тебе поклон!

Любимая, хорошая, родная!
 Ты в нашей жизни, словно солнце свет.
 И мы тебе от всей души желаем:
 Живи до сотни лет,
 Не знай горя, слёз и бед.

Дочь Валентина, зять Фёдор и их дети.

* * *

От всей души поздравляем с днём рождения дорогую, любимую жену, мамочку и бабушку Лилю Ильиничну РАЗУМЕЙЧИК из д. Панки. Дарим тебе самые искренние слова благодарности за твою добродуру.

Любимая наша, родня,
 Все годы для нас ты жила.
 Да видно судьба уж такая —
 Иначе прожить не смогла.
 Всё было: и радость, и слёзы
 Розинкой в усталых глазах,
 И были такие „морозы“,
 Чго иней осел в волосах.
 Здоровья тебе, дорогая!
 Пусть беды твой дом обойдут.
 Для нас ты всегда молодая,
 Хоть годы идут и идут.

Муж, дети, внуки.

* * *

Дорогая наша Зинаида Павловна ОСИЛИК из д. Любичи! Горячо и сердечно поздравляем с днём рождения. Желаем здоровья, счастья.

С днём рождения поздравляем
 И сердечный шлём привет.
 Пусть каждый день твой светлый будет
 Без горя и без зла,
 Пусть радость, счастье и удача
 Тебе сопутствуют всегда.

ГАЛЯ, МИША.

Газета выдаєцца на беларускай і рускай мовах. Набіраецца ў Івацэвічах, друкуецца ў Баранавіцкай друкарні (г. Баранавічы, вул. Савенка, 80). Выходзіць два разы на тыдзень: у сераду і суботу.
 Фармат 420x300 мм. Аб'ем — 1 друк. аркуш.
 Надпісана да друку 27 мая ў 14.00.

Дзіцячыя летучкі.

Фото П. ЛУЧЫЦА.

● АЛЁ
 РЭДАКЦЫЯ?

ОТСРОЧКИ ОТ ПРИЗЫВА НЕ МОЖЕТ БЫТЬ

Я — инвалид II гр., на пенсии. Проживаю вместе с сыном-призывником. Второй сын со своей семьей живет отдельно в нашем районе. Недавно в военкомате была беседа с призывающими, и сыну сказали готовиться к армии. Вправе ли моего сына призвать в ряды армии, если я являюсь инвалидом II гр?

В. МАКАРЕВИЧ,
 г. Івацэвічы.

Закон РБ „О всеобщей воинской обязанности и военной службе“ не предусматривает категорию граждан, которые имеют одиноких нетрудоспособных матерей и не подлежали бы призыву, освобождались бы от него.

В ст. 15 вышеупомянутого Закона говорится об отсрочке от призыва на срочную военную службу. В частности, отсрочка от призыва на срочную военную службу предоставляется по семейному обстоятельству лицам, которые имеют нетрудоспособных отца или мать или одиноких нетрудоспособных отца или мать в случае, если родители не имеют других трудоспособных лиц, обязанных в соответствии с действующим законодательством содержать их независимо от того, проживают они вместе с ними или раздельно.

Поэтому в вашем случае, даже отсрочка от призыва не может быть предоставлена сыну, так как у вас есть еще один сын.

БРЕСТСКАЯ ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ ФИРМА „АНАСТАСІЯ“

реализует населению стенки „Берест-11Д“ и прихожие „Эра“, а также вырезает зеркала без рамы по размеру, указанному заказчиком, и продает по договорной цене трубы чугунные канализационные диаметром 150 см. Общая длина труб 54 метра.

Телефоны: Івацэвічы — 2-47-18 (круглосуточно), Брест — 26-24-72 (с 9.00 до 17.00).

ВНИМАНИЮ ПРЕДПРИЯТИЙ, ОРГАНИЗАЦИЙ, КОЛХОЗОВ И ЧАСТНЫХ ЛИЦ

Учреждение 15/5 реализует за наличный и безналичный расчёт:
 брикет топливный по цене 135 тыс. рублей за одну тонну;
 дрова, цена 1 складометра — 10 тысяч рублей;

опилки, цена 1 тонны — 10 тысяч,

сетку овощную ёмкостью 50 кг, 1 шт. — 5 тысяч рублей.

Возможна доставка транспортом учреждения.

Обращаться по телефонам 2-21-33, 2-17-37.

АДМИНИСТРАЦІЯ УЖ 15/5.

МОЖЕТ СТОИТЬ КУПИТЬ ЭТУ МЕБЕЛЬ?

Отдел общепита акционерного объединения „Івацэвічдрев“ реализует следующие товары:

кухня — 3218500 рублей;

набор детской корпусной мебели — 2657200

рублей;

стенка „Берест-11Д“ — 4086000 рублей;

кресло-кровать — 1203400 рублей;

шкаф навесной с нишей — 184600 рублей;

прихожая „Журавинка“ — 1970900 рублей;

стол-книга — 360000 рублей;

стол кухонный — 264300 рублей;

шкаф под мойку — 334800 рублей;

тумбочка под телевизор — 211300 рублей;

шкаф навесной с нишей — 156000 рублей;

тумба кухонная — 345000 рублей.

Обращаться по адресу: г. Івацэвічы, ул. Ленина, 4. Телефоны 2-19-47, 2-15-14.

АДМИНИСТРАЦІЯ УЖ 15/5.

ЗАСНУВАЛЬНІК:
 гандлёва-прамысловая фірма „Івацэвічы“
 Рэгістрацыіны нумар 1147.

Рэдактар Лідзія ЦАЛУЙКА.

НАІУ АДРАС: 225250, г. Івацэвічы, вул. Дзяржынска-
 га, 1, рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава“.
 Телефон 2-46-30.

Індэкс 63959. Тыраж 2.700 экз.
 Заказ № 1143.